

R.A.W.

RADICAL ANTI-FASCIST WORD //
ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ANTIFA* LAB //

ΤΕΥΧΟΣ 6 / 12-09

ΜΙΑ ΕΠΑΦΗ, ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ,
ΕΝΑ ΜΑΖΙΚΟ ΚΥΜΑ ΑΠΕΡΓΙΩΝ,
ΜΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ...

...ΚΑΘΕ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ.
ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ...

...ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΩΔΙΚΟ ΟΝΟΜΑ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ», ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΣΕ ΚΡΙΣΗ.

Η ΜΕ ΤΗΝ
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
Η ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ

Όπως και πέρσι, έτσι και φέτος το δεκέμβρη, το μίσος απέναντι στους μπάτσους ήταν ένας ήδη γος που έκανε πολλούς να κατέβουν στο δρόμο. Κι είναι ποιγικό, αν σκεφτεί κανές πως με

τον έναν ή τον άλλο τρόπο, η αστυνομία έχει ανακυρχθεί στον No1 αρμόδιο για τη διαχείρηση κάθε δημόσιου θέματος. Ποιός άλλος θα μπορούσε να είναι ο αρμόδιος να ελέγχει τους μετανάστες εργάτες που η επίσημη πολιτική τους έχει επικηρύξει σε "δημόσια απειλή", σ' απολίτιστους κι εντέλει αναθώσιμους; Ποιός θα απαγορεύει την κίνηση στους δημόσιους χώρους με πρόσχημα τον κίνδυνο μετάδοσης ασθενειών; Ποιός θα καταστείθει τα ανήσυχα υποκείμενα των μπτροπόλεων που αμφισβητούν το καταναλωτικό όνειρο τώρα που γκρεμίζεται μπροστά στα μάτια όλων μας;

Τώρα που οι πρωτοκοσμικοί νοιώθουν ανασφαλείς για τα πάντα γύρω τους, η ασφάλεια είναι το No1 αγαθό. Και τα κράτη με τους στρατούς και τους μπάτσους τους, με τους επιστήμονες και τους οικονομολόγους τους, τους πολιτικούς και τους δημοσιογράφους τους, θέλουν να έχουν το μονοπώλειο του φόβου (που φυλάει τα έρμα) και της ασφάλειας...

To antifa★LAB είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη, έχοντας διαρκώς στο στόχαστρό της όλους τους φασισμούς -είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανέναν κρατικό ή μεdiako θεσμικό φορέα (και καμία όρεξη δεν έχουμε να αποκτήσουμε στο μέλλον). Αν έχεις κάτι να μας πεις στείλτο στο antifalab@yahoo.gr -αλλιώς μπορεί και να μας πετύχεις στο δρόμο.

12_09

Τα ελβετικά σκατά ΔΕΝ μυρίζουν μέντα...

Η ελβετία δεν έχει μόνο καθαρούς δρόμους,
ρολόγια και σοκολάτες.

τυπικό δείγμα ελβετικής κουράδας,
ο πρόεδρος του SVP Toni Brunner

Έχει και μετανάστες. Απλά δεν φαίνονται. Καθόλου. Μουσουλμάνους μετανάστες (από Τουρκία, Βοσνία, Αλβανία), που ζουν εκεί πολλά χρόνια και ο πληθυσμός τους έχει φτάσει, σήμερα, τους 400.000.

Έχει και φασίστες. Τον περασμένο Αύγουστο το Λαϊκό Κόμμα (SVP) πρότεινε την κατάργηση των μιναρέδων από όσα τζαμιά πρόκειται να κτιστούν. (Ο μιναρές είναι επιβλητικό αρχιτεκτονικό χαρακτηριστικό κωνικού σχήματος, που υπερβαίνει σε ύψος το υπόλοιπο τζαμί). Για τους ελβετοφασίστες "Το Ισλάμ επιθυμεί την εγκαθίδρυση μιας εξουσίας αντίθετης προς τις κατοχυρωμένες ελευθερίες του ελβετικού συντάγματος." Πρόκειται δηλαδή για αντιισλαμισμό με καθαρά πολιτικές και όχι θρησκευτικές αιτίες. Στις 29 Νοέμβρη έγινε δημοψήφισμα που κατέληξε στην νίκη του SVP – ιδανική στιγμή για να έρθει στο προσκόνιο και συζητήσεις για ποσόστωση των μεταναστών εργατών...

Ο αντιμουσουλμανισμός δεν είναι καινούργια εφεύρεση των αφεντικών. Απλά μεταλλάσσεται ανάλογα με τα συμφέροντά τους. Έχει επενδυθεί με τα νεοφασιστικά επιχειρήματα του διαφορικού ρατσισμού. Ο διαφορικός ρατσισμός δεν αναφέρεται σε φυλές, δεν τον ενδιαφέρει η καθαρότητα του αίματος, απλά οι πολιτισμικές διαφορές. Δεν υποδεικνύει λαούς ως κατώτερους απλά ως «διαφορετικούς». Εν ολίγοις «ο καθένας καλύτερα στη χώρα του». Το Ισλάμ προβάλλεται

ως ένας τέτοιος «διαφορετικός» -από τον δυτικό- πολιτισμός, που προσδιορίζεται κυρίως από την θρησκεία του και που δεν μπορεί να ενσωματωθεί στο δυτικό κόσμο και στα καταναλωτικά πρότυπά του. Το πρόβλημα δεν είναι ο διαφορετικός πολιτισμός των μουσουλμάνων, αλλά το ότι δεν μπορούν υποτίθεται να καταναλώσουν με τον τρόπο που θα βόλευε τον δυτικό καπιταλισμό.

Από την άλλη συντηρούνται στοιχεία από το παλιό μοντέλο ρατσισμού. Οι μουσουλμάνοι δεν είναι απλά διαφορετικοί. Είναι φανατισμένοι με τη θρησκεία, αποδίτιστοι με βάρβαρα έθιμα και μια πολιτική βία απρόβλεπτη. Ενσαρκώνουν, με λίγα λόγια, έναν παραλογισμό ξεπερασμένο (γιατί ο δύστο δε σκοτώνει πια με τον σταυρό στο χέρι), το απόλυτο κακό απέναντι στα μάτια του δημοκρατικού δυτικού κόσμου.

> Η διαφήμιση του SVP, με τους μιναρέδες που «πληγώνουν» τον δύσμοιρο χριστιανικό χαρακτήρα του σουνιδικού κράτους, κάπου στα ελβετικά υπόγεια...

Η απαγόρευση των μιναρέδων πάει πακέτο με την υποτίμηση της ζωής και της αξιοπρέπειας των μεταναστών εργατών, για τους οποίους τα τζαμιά είναι μέρος που μπορούν να κοινωνικοποιηθούν και, επιπλέον, αποτελούν κομμάτι της ίδιας τους της ύπαρξης. Παράλληλα υποτιμάται η εργασία τους και επιτρέπεται η πλήρης εκμετάλλευση τους. *Με η χωρίς μιναρέδες, η ζωή σας δεν αξίζει μία.*

Κάτι που ισχύει και στην ελλάδα. Εδώ το μενού δεν περιλαμβάνει μιναρέδες γιατί δεν υπάρχουν καν και καν τζαμιά. Εδώ, η υποτίμηση της ζωής των μουσουλμάνων μεταναστών γίνεται με χίλιους δύο άλλους τρόπους. Με σφαίρες στα σύνορα και τάφους στη μεσόγειο, με άρνηση παροχής ασύλου και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

They're dreaming of a white Christmas

..Στην Ιταλία, το θέμα αυτή την φορά δεν είναι οι μιναρέδες (αυτό έχουν ήδη σπεύσει να το «φροντίσουνε»). Με αρχή την 25η Οκτώβρη, ιταλοί αξιωματούχοι, αρχικά στην μικρή πόλη Coccaglio της βόρειας Ιταλίας αλλά στη συνέχεια και στην ίδια την πρωτεύουσα του ιταλικού κράτους (με την κεντρική συνδρομή του κραγμένου φασίστα δημάρχου Τζ. Αλεμάνο) υποσχέθηκαν να διαφυλάξουν τα «Λευκά Χριστούγεννα» των ντόπιων υποκόων: να φροντίσουν, δηλαδή, με στρατιωτικές «μπούκες» στα σπίτια των μεταναστών κατοίκων και έλεγχο των χαρτιών τους να απελαθούν αυτοί που είχαν ληγμένες άδειες παραμονής. Λευκά Χριστούγεννα ονομάστηκε και η ίδια η ευγενής αυτή πρωτοβουλία καθαρμάτων που ήρθε να προστατέψει κατά τα λεγόμενα μέλους της Λίγκας του Βορρά «τα χριστούγεννα της χριστιανικής παράδοσης και της ταυτότητάς μας».

«Απολίτιστοι», «φανατικοί», «υπανάπτυκτοι», «αταίριαστοι», «βρώμικοι». Αυτός ο συρφετός από μαλακίες, τα στερεότυπα με τα οποία έχουν φορτώσει τα δυτικά κράτη και οι πιο γηιώδεις απ' τους υπηκόους τους τους μετανάστες εργάτες (και ιδίως τους μουσουλμάνους), είναι σαφές ότι δεν είναι αποτέλεσμα καμίας ακαδημαϊκής μελέτης... Αντίθετα είναι το ιδεολογικό όχημα που έχει πειτουργήσει και συνεχίζει να πειτουργεί στην κατεύθυνση της

κοινωνικής νομιμοποίησης της βίαιης, συχνά δολοφονικής, υποτίμησης τους. Κι αυτό είναι κάτι που γίνεται όλο και περισσότερο προφανές... Ο «λευκός πολιτισμός», ο πολιτισμός που οι αξιωματούχοι του ιταλικού κράτους διαρρογύουν τα ιμάτια τους ότι προστατεύουν, δεν είναι τίποτα άλλο από την αποβλακωτική και κούφια υπεροφάνια του καταναλωτή –δεν χρειάζεται κανείς να κοιτάξει τον εκτυφλωτικό κόκκινο Santa Claus της κοκα κόλα για να το καταλάβει. Ο μόνος πολιτισμός του οποίου καλούμαστε να γίνουμε να φορέσις είναι αυτός των πλεοναζόντων εμπορευμάτων –και αυτή είναι μια πραγματικότητα που όσο έκδηπλη είναι σε όποιον έχει τα μάτια του ανοιχτά, άλλο τόσο είναι και εύθραστη.

Οι εκπαιδευμένοι καταναλωτές των δυτικών κρατών, που έχουν εκπαιδευτεί να είναι περήφανοι που δε βλέπουν τίποτα πέρα από αυτό όταν κοιτάζονται στους καθρέφτες, χαζέυουν ήδη το φάντασμα της πολιτισμικής τους ανωτερότητας να ραγίζει με την ευκολία που το κάνουν οι χαζοβιόλικες μπάλες των χριστουγεννιάτικών δέντρων –η κρίση δεν είναι ιδιαίτερα γενναιόδωρη στις καταναλωτικές ψευδασθήσεις. Και αφήνεται έτσι φανερό το άλλο μισό αυτής της «ανωτερότητας», όλο και πιο αποκτηνωμένο: η στρατιωτική βία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. **Αν δεν σταθούμε ενωμένοι απέναντι του θα πατήσει πάνω σε όλους μας.**

Το Δεκέμβρη του 2008 δεν πετάγαμε στα σύννεφα

(πετάγαμε όμως πέτρες!). Γράφαμε σε μια προκήρυξη που μοιράσαμε εν μέσω εξέγερσης. «Τίποτα δεν τελείωσε... Kai an kápoios amférbaílētē gi' autó, oi nýktes autés tha tou dósanē kouarágio. H pólētē lioipón δεν είναι móno epítproúmenes roés emporéumátōn και xázocharoúmenōn katanaðtōn. H pólētē δεν είναι móno skumména kefália pou xekinánē tō oxtáwro. H pólētē δεν είναι móno mpátsoi, sekiouritádes, mpráboi, karabavádes. H pólētē δεν είναι móno to basílēiō tous. Eíνai κai tē patrīda tēs árnpotañs mas (...) H prágmatikótēta eíνai sklērō, tha mas eirowenéutān an arxízame na metrámē víkes. Laðwaménoi apó tis antifáseis mas, mporoúme ómws tárwa na eímasste sýgouroi. Eímasste akómpebdw, ólā suñexízontai...».

Από τότε μέχρι σήμερα κύλησε πολύ νερό στο μύλο. Ένα χρόνο τώρα παρακολουθήσαμε να εξελίσσεται μία ευρεία επίθεση των αφεντικών και των λαϊκέδων τους ενάντια στην εξέγερση και τους εξεγερμένους εκείνους της σύντομης περιόδου. Παρακολουθήσαμε αυτήν την επίθεση νιώθοντας τις περισσότερες φορές αδύναμοι να αντιδράσουμε. Μία σειρά θεσμίσεων συνέκλιναν γύρω από την εξέγερση και την έσφιξαν. Έσπευσαν να την ονομάσουν με τον τρόπο που θέλουν (σαν as πούμε μία

χαζοχαρούμενη νεανική ανησυχία), έσπευσαν να την μεσοπλάβησαν μέσα από τα media και να την στριμώξουν στα πάνεπι επαγγελματιών ρουφιάνων και μπουρδολόγων, έσπευσαν να την εκμεταλλευτούν μήπως και ανεβούν ποσοστά κοινοβουλευτικών κομμάτων (με ή χωρίς επιτυχία). Σύντομα όμως την πρωτοβουλία την πήραν οι ίδιοι οι μπάτσοι.

Εν τέλει εσε τούτη την ιστορική συγκυρία, στη συγκυρία της κρίσης, η φαρέτρα των αφεντικών δεν είχε και τόσα πολλά βέλη. Είχε κατά βάση ένα, αισάλινο και φαρμακερό. Κόντρα στα προτάγματα του Δεκέμβρη, η αστυνομία έπρεπε και επιδιώχθηκε να επιβιλθεί ως ο θεσμός που προϊσταται όλων, ως ο θεσμός που ρυθμίζει τα πάντα. Οι δικές τις επιταγές δεν έπρεπε να χωράνε αμφισβήτηση. Το καποκάιρι, με την συντονισμένη επίθεση εναντίον των μεταναστών, φαινόταν από μία άποψη ότι η αστυνομία είχαν κερδίσει το χαμένο έδαφος.

Ο Δεκέμβρης του 2009, ελλείψει οργανωμένου σχεδίου από αυτούς και αυτές που βρεθήκαμε στον δρόμο, **πήρε μοιραία το χαρακτήρα ραντεβού**. Χιλιάδες άνθρωποι περίμεναν τότε να ξαναβρεθούν, να

ξανακατεβούν στο δρόμο. Αλλά για την αστυνομία, ο Δεκέμβρης του 2009 έμοιαζε ιδανική συγκυρία. Κόμματα, media και οι εν γένει έχοντες το δημόσιο πλόγο, σε μία σπάνια επίδειξη εθνικής ενότητας, στήριξαν μια πρόσφατα εκλεγμένη και άρα με μεγάλο κύρος κυβέρνησην και τον μπατσούπουργό της, προκειμένου να επιτευχθεί μία αποφασιστική νίκη απέναντι σε όσους δεν ξέχασαν ούτε το Δεκέμβρη, ούτε τα προτάγματά του. Τις μέρες που προηγήθηκαν της 6^{ης} Δεκέμβρη, οι μπάτσοι φρόντισαν να κάνουν όσο γινόταν περισσότερο σαφές, ότι πράγματι αυτοί κάνουνε κουμάντο, ότι αυτοί προϊστανται όλων, ότι μπροστά τους, μπροστά στις επιταγές τους, ακόμη και οι αστικοί νόμοι παραμερίζουν. Και μία μέρα πριν η τρομοκρατία τους κορυφώθηκε. Έθεσαν το πήχυ ψηπλά. Οι μέρες του Δεκέμβρη του 2009, θα έπρεπε να κυλήσουν όπως περίπου όλες οι προηγούμενες μέρες της χρονιάς. Αλλά και πάλι οι μπάτσοι διαψεύστηκαν. Κόντρα σε όλα τα προγνωστικά (για όσους βεβαίως φτιάχνουν προγνωστικά χωρίς να παίρνουνε υπ' όψη τους την κοινωνική κίνηση), και αυτόν τον Δεκέμβρη υπήρξε μπόλικος κόσμος σε όλη την επλάδα που κατέβηκε στο

δρόμο και κάμποσοι από αυτούς προκάλεσαν περισσότερο τη δημόσια τάξη προκαλώντας φθορές και συγκρούσεις με τους μπάτσους. Η μπάτσικη κάποτε προπαγάνδα, κάποτε τρομοκρατία είχε βέβαια τα αποτελέσματά της. Και τα πανηγύρισε. Ωστόσο στην κορύφωσή της, με αθρόες προσαγωγές και συλληψεις, φάνκει αδύναμη, όχι απαραίτητα να νικήσει εξεγερμένους διαδιπλωτές στο δρόμο, αλλά να κερδίσει μέσα στην κοινωνία μία θέση στο απυρόβλητο, μία θέση στην κορυφή της πυραμίδας χωρίς μία από τα κάτω αμφισβήτηση.

Ο Δεκέμβρης του 2008 είναι πιθανόν ιστορία, μία δική μας ιστορία, μία ιστορία του ανταγωνισμού προς το κυρίαρχο. Αλλά οι κοινωνική κίνηση που τον γέννησε είναι παρούσα. Είναι παρούσες οι αιτίες του. Είναι παρούσα η τόσο επίκαιρη αιχμή του ενάντια σε μία από τις επικεφαλήδες της σύγχρονης κυριαρχίας, την αστυνομία.

Χωρίς αυταπάτες για την βαρβαρότητα που συνεχίζει να κατηπάζει, μπορούμε να μοιραζόμαστε αυτό που έπαψε πια να είναι μυστικό. «Είμαστε ακόμη εδώ,...

...ότα στην εξίζονται!

Ήταν την όχι και τόσο μακρινή δεκαετία του '90, που η οικονομικοκοινωνική κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ σήμανε για τις δυτικές κοινωνίες την αρχή μιας τεράστιας κανιβαλικής ευκαιρίας για ανέλιξη. Στο πρόσωπο και τα χέρια των μεταναστών εργατών των χρεωκοπιμένων χωρών, οι δυτικοί είδαν τη φτυνή εργασία πάνω στην οποία θα χτιζόταν το επερχόμενο μεγαλείο τους. Η ελληνική κοινωνία δεν άργησε να μπει στο νόημα. Το μακάβριο δώρο της οικονομικής καταστροφής όλων των κρατών των βόριων συνόρων της σήμαινε γι' αυτήν το εξής απλό: Το κάθε μικρό ή μεγάλο αφεντικό, ο κάθε μιζέρος νοικοκύρτος θα μπορούσε να αδράξει τα άπλετα οφέλη της εργασίας χιλιάδων προϊτεταρίων μεταναστών. Το μόνο που έμενε ήταν η εργασία αυτή να υποτιμηθεί και να γίνει όσο φτυνότερη γινόταν, γιατί

όχι και τσάμπα;

Τη διαδικασία αυτή ανέλαβε να φέρει σε πέρας σύσσωμη η συμμαχία του ελληνικού εθνικού κορμού, από το κράτος και τους εκπροσώπους του, μέχρι τους έλληνες υπηκόους. Οι σφαίρες στα σύνορα και οι δοιλοφονίες αθίβανών και άθιλων μεταναστών, οι σκούπες στα αστικά και μη κέντρα, οι απειλές για απέλαση από το κάθε αφεντικό πριν την ώρα της πληρωμής, τα πογκρόμ, τα στραβοκοιτάγματα και τα μουρμουρούτα στα πλεωφορεία, τα τεράστια γκάμας ρατσιστικά επιχειρήματα, όλα μα όλα πέγαν το ίδιο πράγμα: *Οι έλληνες έχουν τώρα την ευκαιρία να γίνουν αφεντικά.* Και δεν έχουν σκοπό να την αφήσουν να πάει χαμένη.

Κάπως έτσι βρέθηκε ο κάθε νοικοκύρτος συνδιαχειριστής στην εργασία και στη ζωή των

μεταναστών. Κάπως έτσι βρέθηκε ικανός να κρίνει πόσοι, που και πώς χρειάζονται, πόσους, που και πώς χρειάζεται, ανάλογα με τις ανάγκες τις δικές του και των όμοιων του. Μα τι γνωστή ιστορία! Αυτό ακριβώς δεν είναι το μοτίβο της εκμετάλλησης και διαχείρισης της εργατικής τάξης; Αυτό δεν είναι το πρώτο που μαθαίνουν στις σχολές τα μεθλοντικά αφεντικά; Αυτό δεν πραγματεύεται το περίφημο μάθημα της διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού; Σήμερα, 20 σχεδόν χρόνια μετά, όλοι αυτοί, οι ενστικτώδικα διδαγμένοι το ποιλύτιμο αυτό μάθημα έλληνες υπόκοοι, εξακολουθούν να εγείρουν αυτή την αξίωση: «Να κρατήσουμε όσους χρειάζομαστε». Μόνο που τώρα πια, με τις αγορές εργασίας των προτοκοσμικών πιεσμένες απ' την κρίση, δίπλα στο όπου και όσους κοιλάει κι ένα «αν». Το έχουμε ξαναπεί: Η διαχείριση της εργατικής τάξης γίνεται πλέον με όρους εξόντωσης και αυτό ΔΕΝ είναι μυστικό. «Αν» τους χρειάζομαστε λοιπόν. Και αν ο μέχρι πρότινος στόχος ήταν η εξασφάλιση της τροφοδοσίας της αγοράς με φτηνό εργατικό δυναμικό μέσω της πειθάρχησης και αυξομείωσης του αριθμού των μεταναστών με όλους τους τρόπους που είπαμε παραπάνω, σήμερα ο στόχος είναι η εξόντωση όσων περισσεύουν, όσων δε «χρειάζομαστε». Και αυτό περιλαμβάνει πολλά: Ελληνικό στρατό στο διεξαγόμενο στην κεντρική ασία πόλεμο, βουλιάγματα καραβιών που μεταφέρουν πρόσφυγες πολέμου στη μεσόγειο, στρατόπεδα συγκέντρωσης στην ελληνική επικράτεια, στοχοποίηση των μεταναστών, αναγόρευσή τους σε απαγορευμένους εργάτες. Απλά μαθηματικά: όταν τα αφεντικά δε χρειάζονται τόσους εργάτες, κάνουν περικοπές. Κι οι σύγχρονοι νεκροθάφτες ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει περικοπές απαγορευμένων εργατών.

>Οι φωτό είναι από τα 90 χαρτοπανάγια που κολλήσε το ANTIKA Lab μέσα στον νοέμβρη κανονίτις μέσα στα ενρύπερα σηνορά της αθήνας, για ότι ζητημα των μεταναστών και την εις βάρους τους κρατική προπαγάνδα

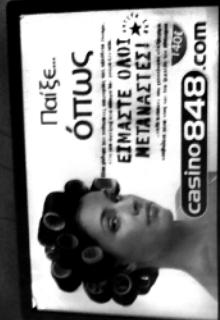
FUJI RVP

27

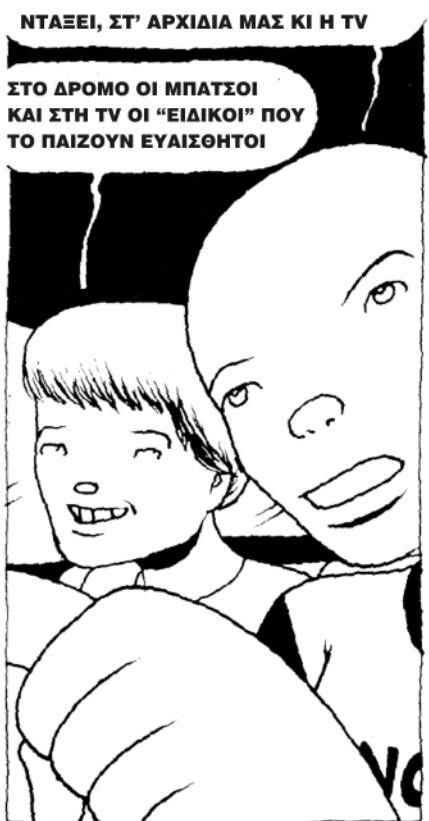
RVP-584

26

FUJI RVP

* Η δολοφονία του Μωχάμεντ Καμράν Ατίφ στο Α.Τ Νικαιας δεν πήναν απόχημα. Δεν πήναν καν μια ακόμη "παράπλευρη απώλεια" στον πόλεμο των αφεντικών. Ο βασανισμός κι η δολοφονία του μετανάστη από τους μπάτσους είναι νέτα σκέτα, κυνικά και ξεκάθαρα, η επίσημη πολιτική των δυτικών κρατών για το πολυεθνικό προληπταριάτο."

/// Κι ύστερα, πένε, ήρθε η εποχή των μεγάλων επιδημιών: AIDS, SARS, γρίπη των πουληερικών, H1N1. Οι υπήκοοι των δυτικών μπτροπόλεων γεννημένοι «άφθαρτοι», μαθημένοι να φοβούνται το πόνο, να φοβούνται το θάνατο και τα γερατεία, έχοντας εγκαταλείψει κάθε κοινωνική προοπτική και περιορίσει τους ορίζοντες τους στον ίδιο τους τον εαυτό, στο ίδιο τους το σώμα, τώρα μαθαίνουν να ζουν στο φόβο και τη πειθαρχία προκειμένου να «σώσουν τη ζωή τους». Αυτή τη φορά είναι οι γιατροί και οι ειδικοί που έρχονται να βάλουν τους κανόνες αυτής της νέας ηθικής και να ονοματίσουν τα σύγχρονα «αμαρτήματα της σάρκας».

Οι κοινωνικές σχέσεις ξαναοργανώνονται με κριτήριο την ασφάλεια και τη δημόσια υγεία. Τα σώματα μαθαίνουν να πειθαρχούν μπροστά στις θερμομετρικές κάμερες των αεροδρομίων, στους συνεχείς ιατρικούς ελέγχους, τα αντισπητικά σαπούνια το πρώι και τα πρεμιστικά το βράδυ, μπροστά στους ειδικούς για το αν πρέπει ή όχι να εμβολιαστούν.

Κι αν αυτή τη φορά ποιήσοι και ποιήσεις, δε μάσποσαν πως η νέα γρίπη είναι όντως μια θανατηφόρα επιδημία, σε περιόδους σαν κι αυτή, που η καπιταλιστική βαρβαρότητα προεπιλαύνει -κι είναι ποιήσοι οι δυσαρεστημένοι που μπορεί να βρεθούν απέναντι της, η υγεία είναι βέβαιο πως θα αποτελέσει εργαθείο στα χέρια του κράτους για την αποκατάσταση της κοινωνικής ενότητας...

